

JULIE KLASSEN

DE HERBERG VAN IVY HILL

ROMAN

Julie Klassen

De herberg van Ivy Hill

Roman

Vertaald door Lia van Aken

Voorhoeve

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2017
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Innkeeper of Ivy Hill* bij
Bethany House Publishers, een onderdeel van de Baker Publishing
Group, Grand Rapids, Michigan 49516, USA.
© Julie Klassen, 2016

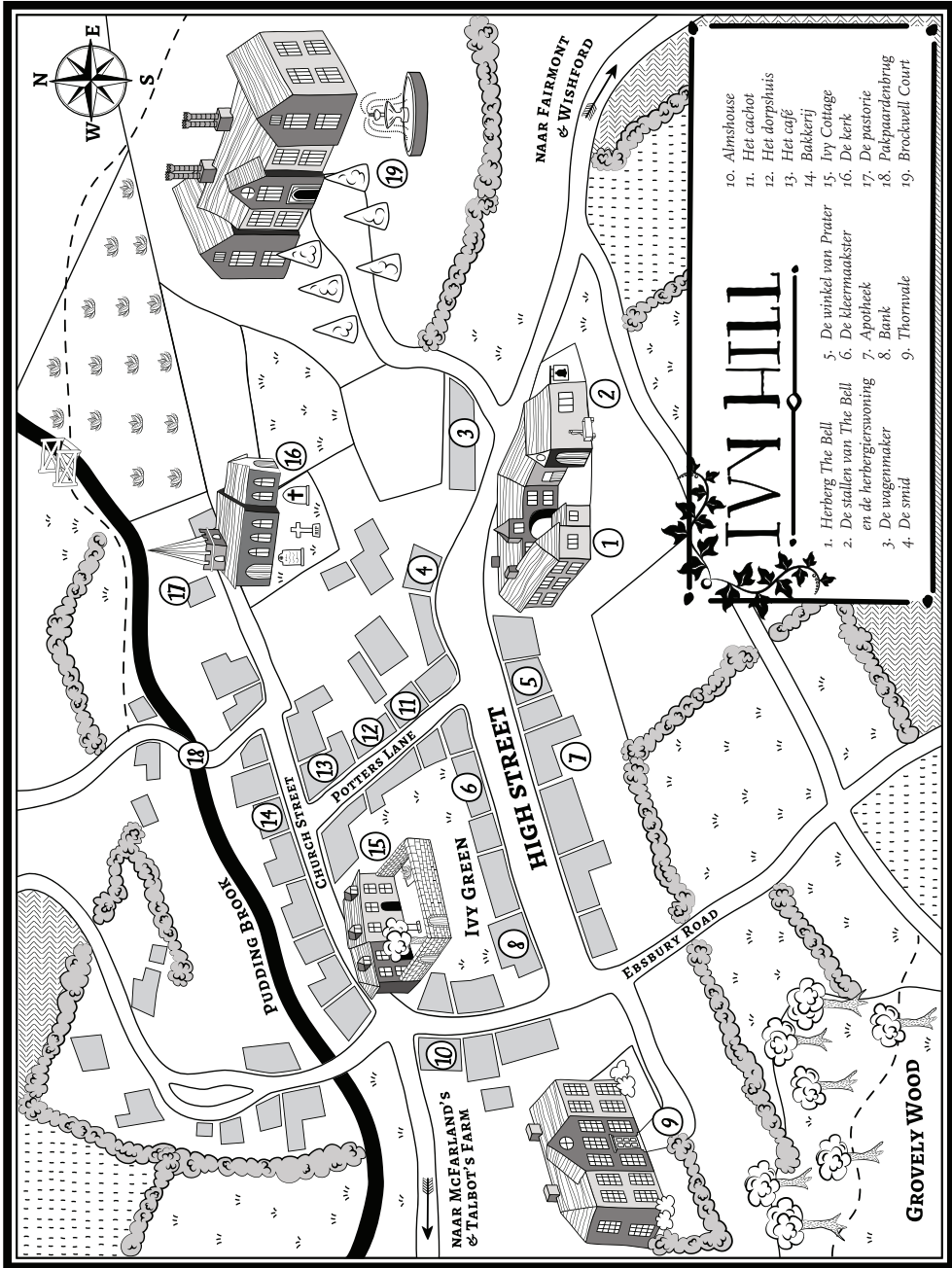
De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn ontleend aan de NBV © 2004.

Vertaling Lia van Aken
Omslagontwerp Hendriks grafische vormgeving
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 297 2575 0
ISBN e-book 978 90 297 2576 7
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Voor Stacey,
met dierbare herinneringen aan de vriendschap uit
onze kindertijd, en de uren die we doorbrachten zittend in
de zacht wuivende takken van de groenblijvende bomen op
de boerderij van jouw opa, waar we onze dromen
en geheimen deelden.

IVY HILL

1. Herberg The Bell
2. De stallen van The Bell
3. De herbergierswoning
4. De smid
5. De winkel van Prater
6. De kleermaakster
7. Apotheek
8. Bank
9. Thornvale
10. Almshouse
11. Het cachot
12. Het dorps huis
13. Het café
14. Bakkerij
15. Ivy Cottage
16. De kerk
17. De pastorie
18. Pakpaardenbrug
19. Brockwell Court

GROVELY WOOD

NAAR MCFARLAND'S
& TALBOT'S FARM

NAAR FAIRMONT
& WISFORD

The Crown was een postkoetsherberg vergund aan
een weduwe die Sarah Smith heette.
‘Mevrouw Smith verdient bijzondere lof en steun als de eerste
die... aan het verblijf van de gasten bijdraagt met alle soorten
van comfort, netheid en huiselijke aandacht.’
Powell's Guide, 1831

*Ik ben de wijnstok en jullie zijn de ranken.
Als iemand in Mij blijft en Ik in hem, zal hij veel vrucht dragen;
maar zonder Mij kun je niets doen.
Johannes 15:5*

1

27 mei 1820

Ivy Hill, Wiltshire, England

Jane Fairmont-Bell zat alleen in de herbergierswoning die ze vroeger had gedeeld met haar echtgenoot. Daar begon ze aan haar eenzame ontbijt, dat haar gebracht werd op een blad door een dienstbode uit de herberg aan de overkant van de binnenplaats. Haar herberg. Ze had nog steeds moeite om het te geloven.

Jane at keurig en welgemanierd, alsof ze aan een officieel diner zat – of alsof haar oude gouvernante met de haviksogen naast haar zat. In werkelijkheid at ze nu al een jaar alleen. Het kletteren van porselein en bestek leek luider dan anders, op de binnenplaats buiten was het vreemd stil voor het tijdstip van de dag.

Bij die gedachte keek ze naar het dichtstbijzijnde raam, omlijst door klimop. De bladrijke ranken waren onbelemmerd gegroeid en er was steeds minder ruit zichtbaar. Ze kon ze terugsnoeien, maar ze hield van de privacy die ze erdoor kreeg. En dat de klimop haar het zicht op de vaak chaotische herberg ontnam, vond ze alleen maar prettig.

Jane stond op en liep de slaapkamer binnen. Hier was het uitzicht door het raam rustiger. Daar, een met klimop begroeide eikenboom en stenen muur. En in de verte, als ze goed keek, kon ze de hoge stenen schoorstenen van Brockwell Court zien. Het elegante herenhuis had haar thuis kunnen zijn als het leven

anders was gelopen. Erachter lag een lappendeken van boerderijen, weilanden, krijtrotten en kleine dorpjes.

Een zachte klop onderbrak haar gedachten. Jane keerde terug naar de zitkamer en riep: 'Binnen.'

Cadi, de jonge dienstbode die haar hielp met aankleden en haar maaltijden bracht, stapte vrolijk als altijd naar binnen. 'U hebt uw ontbijt op, zie ik.'

'Ja, dank je.' Jane knikte naar de geschikte bloemen – lentebloesem uit haar eigen tuin gecombineerd met een paar gekochte uit de kas. 'En zou je deze mee terug willen nemen? Deze zijn voor de hal en die voor de balie.'

'Met alle plezier. Ze zijn prachtig. U moet eens komen kijken hoe ze het oude pand opvrolijken.'

'Zet ze maar op de gewone plekken, alsjeblieft. Ik zou maar in de weg lopen.'

'Helemaal niet. U bent nu de waardin en meer dan welkom.'

'Een andere keer misschien.' In het begin van hun huwelijk had Jane aangeboden te helpen met de herberg, maar John had volgehouden dat haar plaats hier was, in het kleine, apart staande huis dat hij voor hen had gebouwd. Dames van adel 'werkten' tenslotte niet. Na enkele pogingen had ze het niet meer aangeboden. En daarna... had ze andere dingen aan haar hoofd gehad.

'Ik ga vanochtend een boodschap doen,' voegde ze eraan toe.

'Een boodschap?' De blik van het meisje ging van Janes zwarte, bombazijnen jurk naar de lange doos op het buffet. 'Dan... trekt u misschien de nieuwe japon aan?'

Jane schudde haar hoofd. 'Ik ga alleen naar het kerkhof.'

Cadi zuchtte teleurgesteld. 'Goed dan.' Ze droeg de vazen naar de deur. 'Ik kom straks terug voor het blad.'

Jane knikte en nam een diepzwarte kapothoed van de haak. Ze ging voor de lange spiegel staan om de linten te strikken en trok haar handschoenen aan.

Een paar minuten later verliet ze de woning met een bos bloemen in haar hand. Toen ze langs de koetspoort liep, die uitkwam op de stallen, werd haar oog getrokken door een beweging. De

hoefsmid stond op de binnenplaats met zijn potige armen over elkaar geslagen en was in gesprek met een jonge postiljon die niet ouder kon zijn dan zestien. Joe, meende ze dat hij heette. Toen de postjongen haar zag langslopen, tikte hij voor haar aan zijn pet en ze schonk hem een warme glimlach.

De hoofsmid knikte in haar richting. ‘Mevrouw Bell.’

Jane knikte koel terug, maar stond niet stil om hem te begroeten. Die man had iets... Hij bracht altijd nare herinneringen in haar naar boven. Hij was tenslotte degene geweest die Johns lichaam teruggebracht had naar Ivy Hill.

Ze liep door, langs de voorkant van de herberg, voordat ze de High Street overstak om de nieuwsgierige groenteboer te ontlopen die zijn kisten met groenten en fruit aan het schikken was. Gelukkig was het in de rest van de winkels nog stil om deze tijd van de ochtend. Ze liep de smalle Potters Lane in, langs het dorps-huis en het cachot, en sloeg toen Church Street in. Aan het eind daarvan duwde ze het hek open en stapte het kerkhof op waar ze oeroude tomben en vervaagde grafstenen passeerde tot ze een recenter graf bereikte.

John Franklin Bell
Geliefde zoon en echtgenoot
1788-1819

Een bezoek op Johns eerste sterfdag leek gepast. Maar hij was niet de enige geliefde die ze had verloren.

Jane stond op die speciale plek, omdat het geen vragen zou oproepen. Iedereen die haar bij het graf van haar echtgenoot zag, zou langslopen zonder nog een keer te kijken.

Ze drukte het bescheiden boeketje tegen haar buik alsof ze de pijn daar kon verlichten, en bukte zich toen diep. Ze verdeelde het boeketje in zes afzonderlijke bloemen – een enkele roze bloem en vijf witte mosrozen – en verspreidde ze over het graf.

Jane keek rond om te zien of niemand het zag, kuste haar vingergers en drukte die op de grafsteen. ‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

Ze keek geschrokken op toen ze scharnieren hoorde piepen.

Een bejaarde man kwam uit een nabijgelegen werkschuurtje. Hij duwde een kruiwagen waaruit de steel van een spade stak. Hij droeg een vaalbruine jas en een platte pet op zijn slordige grijze haar. Jane herkende de koster, die het terrein van de kerk onderhield en de graven groef. Hij zette de kruiwagen neer en pakte met knokige handen zijn spade op.

Plotseling verlegen richtte Jane zich op en sloeg de man uit haar ooghoek gade.

Achter hen ging een deur open en kwam dominee Paley met grote passen de kerk uit lopen. Toen hij Jane zag, veranderde hij van koers en kwam op haar af.

‘Hallo, mevrouw Bell. Het spijt me dat ik u stoer bij uw privé-moment, maar ik wilde mijn deelneming uitspreken. Ik weet dat dit een moeilijke dag voor u moet zijn.’

‘Dank u, meneer Paley.’

De dominee keek naar de koster, die op zijn spade leunde. ‘Hebt u geen werk te doen, meneer Ainsworth?’

De oude man bromde en begon een doornstruik uit te graven die tussen de grafstenen groeide.

Een ogenblik bleef meneer Paley de koster gadeslaan. Gedempt zei hij tegen Jane: ‘Die man is een van Gods... interessantere schepsels. Ik heb hem meer dan eens tegen de kerkmuizen horen praten. Hij weigert vallen te zetten, dus ik zal het moeten doen.’

Jane had gehoord dat de koster vreemd was. Kennelijk klopten de geruchten.

De dominee zuchtte en schonk haar een droevige glimlach. ‘Nou, dan zal ik u maar met rust laten. Laat het me alstublieft weten als er iets is wat ik kan doen. Mevrouw Paley en ik zullen voor u bidden, vandaag in het bijzonder.’

Jane bedankte hem nogmaals. Hij maakte een buiging en vervolgde zijn weg.

Met een laatste blik op Johns graf verliet Jane het kerkhof. Ze had weinig troost aan het bezoek ontleend. Achter haar zwaaide

het hek in zijn scharnieren. Ze wenste dat de koster de klink repareerde. Het hek wilde niet dicht blijven, wat ze ook deed.

Op de wandeling terug passeerde Jane de pastorie, het café en de bakkerij zonder ze echt te zien. Ze hield haar hoofd gebogen om de mensen te ontmoedigen haar aan te spreken. Ze bereikte de High Street zonder met iemand te hoeven praten. Herberg The Bell was vlak aan de overkant van de straat. Ze had het bijna gehaald.

Rechts van haar ging de deur van het naaiatelier open en mevrouw Shabner, japonnen- en hoedenmaakster, stak haar hoofd naar buiten.

‘Mevrouw Bell!’

Jane kromp ineem. Ze had nooit gehouden van die aanspreek-titel. *Mevrouw Bell* was Johns moeder. Als ze het hoorde, had ze moeite om niet om te kijken of haar schoonmoeder in de buurt was met een afkeurende blik op haar gezicht.

De kleermaakster vroeg: ‘Wat vindt u van de nieuwe japon? Ik weet dat u hem hebt ontvangen, want mijn meisje heeft hem zelf bij u aan de deur afgeleverd.’

‘Ik heb geen nieuwe japon besteld, mevrouw Shabner,’ antwoordde Jane vriendelijk maar ferm.

‘Mijn beste, u bent nu een heel jaar in de rouw geweest. U zou op zijn minst kunnen overgaan op halve rouw.’

De dame op leeftijd droeg een jurk met felgele en blauwe strepen en een hoofddeksel met veren. Een schaap gekleed als lam, dacht Jane en ze vermaande zichzelf om haar onvriendelijkheid.

‘Het spijt me, maar ik heb momenteel geen nieuwe jurk nodig.’

‘Jawel, mijn beste. Kijk eens naar dat oude ding. De ellebogen glimmen van slijtage en de knoopsgaten zijn gerafeld. Toen ik die maakte, had ik al mijn tanden nog.’

‘U overdrijft.’

‘Pas hem in elk geval,’ drong mevrouw Shabner aan. ‘Ik denk dat die lavendelkleur u heel mooi zal staan. Ik heb hem op basis van uw vroegere maten gemaakt, maar ik wil met alle plezier iets veranderen als het nodig is. U weet dat mijn deur altijd openstaat, hoewel er slechts weinig mensen binnenkomen.’ Ze zuchtte. ‘Ik

denk dat ik maar met pensioen ga. Of naar Wishford verhuis waar mijn talenten hoger gewaardeerd zouden worden.'

De vrouw dreigde altijd naar Wishford te verhuizen. Jane kneep haar ogen dicht en smoorde een zucht. 'Als u een andere klant in gedachten hebt voor de japon, dan zal ik hem zonder uitstel terugsturen.'

'Nee, nee. U bent momenteel de enige in de stad die kortgeleden weduwe is geworden. Neem de tijd. Maar als u hem aantrekt, zult u zien dat ik gelijk heb.'

Jane zwaaide en stak de straat over.

Bij The Bell aangekomen, stond Jane even stil en zag het kleine bordje met *Kamer vrij* aan één kettinkje hangen, het andere bungelde er nutteloos bij. De wind blies de heuvel op en het bordje draaide langzaam om het kettinkje, Jane zag de woorden keer op keer voor haar ogen langskomen.

Kamer vrij... Kamer vrij...

Dat bordje hing daar de laatste tijd vaker. En het woord gaf goed weer hoe Jane zich voelde.

Leeg.

Ze maakte haar blik los en trok zich terug in haar woning.

Drie dagen na de sombere sterfdag van haar zoon zat Thora Stonehouse-Bell tegen het raam van een rijtuig gedrukt. Bij elke bocht drong de knobkige schouder van een jonge geestelijke tegen de hare. Op het bankje tegenover haar zat een ouder echtpaar. Hij snurkte en zij wuifde zich koelte toe met een exemplaar van de *Lady's Monthly Museum*.

Thora stopte een gembersnoepje in haar mond om haar opstandige maag tot bedaren te brengen. Ze bood de vrouw er ook eentje aan, die het lusteloos accepteerde.

De geestelijke naast haar had een half uur geleden zijn Nieuwe Testament weggelegd en las nu in een reisgids. Toen hij haar blik zag, vroeg hij: 'Bent u voor het eerst op bezoek in deze streek?'

Thora aarzelde. Het wás inderdaad haar eerste reis terug – de eerste keer dat ze zich een bezoeker voelde in haar oude huis. En waarschijnlijk geen welkome bezoeker. ‘Ja, ik veronderstel van wel.’

Zijn ogen straalden gretig. ‘Mag ik u dan vertellen wat ik net heb gelezen? We zitten nu zo’n 130 kilometer ten zuidwesten van Londen, in Wiltshire, bekend om de witte paarden die uitgesneden zijn in de krijtheuvels, de kathedraal van Salisbury en oeroude wonderen als Stonehenge. Het schijnt dat ons bij de volgende halte een verrassing te wachten staat.’ Hij liet zijn vinger langs de gedrukte bladzijde glijden en las: ‘The Bell is een mooie, oude postkoetsherberg vergund aan ene John Bell en deskundig beheerd door zijn verweduwde moeder. The Bell herbergt bezoekers met alle soorten van comfort, netheid en huiselijke aandacht.’

‘Kennelijk is uw reisgids gedateerd,’ zei Thora droogjes. ‘Houd u maar liever bij de Schrift, dominee. Bovendien moet u niet alles geloven wat u leest.’

Hij keek haar bevreemd aan – met verbaasde rimpels in zijn voorhoofd – maar ze nam niet de moeite om uitleg te geven. In plaats daarvan wendde ze haar blik af om verdere conversatie te ontmoedigen.

Ze keek uit het raampje, maar in plaats van het voorbijglijdende landschap kwamen herinneringen voor haar ogen langs en droefheid drukte haar hart.

Arme John...

Haar eerstgeborene leefde nu al een jaar niet meer. De gedachte doorboorde haar hart. Het leek een mensenleven geleden dat zij en Frank en hun zoons met z’n allen onder hetzelfde dak bij elkaar woonden. Ze wist waar Frank en John nu waren. Begraven op het kerkhof van de St. Anne. Maar ze had geen idee waar Patrick kon zijn. Haar jongste. Haar jongetje met de blauwe ogen. Wat een engel was hij als kind geweest. Wat een teleurstelling als man. Ze vroeg zich af welke gril hij nu weer achternaliep, en of hij in goede gezondheid was en niet in de proble-

men zat. Thora fluisterde een gebed. Het was het enige wat ze nu nog voor hem kon doen.

Heel spoedig zou ze terug zijn in de postkoetsherberg die vroeger van haar ouders was geweest, toen van haar man, vervolgens van haar oudste zoon en nu van haar schoondochter. Ze vroeg zich af wat voor ontvangst Jane haar zou geven en betwijfelde of het hartelijk zou zijn. Ze hoopte dat in ieder geval Talbot blij zou zijn om haar te zien.

Thora ademde diep in en bekeek haar omgeving. De postkoets stak de brug over de Wylde over en passeerde het dorp Wishford met zijn hoge, van tinnen voorziene kerktoren. Toen begonnen ze de klim omhoog langs Ivy Hill, wat haar uit het ene raam een mooi uitzicht gaf op de vlakte van Salisbury en uit het andere op Grovely Wood.

Thora kon nauwelijks geloven dat ze terugkeerde na minder dan een jaar te zijn weggeweest. Toen ze vertrok, had ze zich dwaas voorgesteld de rest van haar leven bij haar zus te gaan wonen – twee onafhankelijke vrouwen bij elkaar. Maar al gauw had ze die onpraktische dromen zien vervagen.

Je kunt de vrouw wel uit de herberg halen, maar de waardin niet uit de vrouw... peinsde ze.

Maar Diana was het gelukt. Haar zus had het vreselijk gevonden om op te groeien in een postkoetsherberg en was zo gauw als ze kon vertrokken, zonder ooit nog om te kijken. Dat bleek voor Thora moeilijker te liggen.

Wat zou ze aantreffen bij haar komst? Ze hoopte dat de kokkin, mevrouw Rooke, had overdreven in haar recente brief waarin ze schreef dat de herberg aan het vervallen was zonder haar.

Hoe dan ook, Thora ging niet smeken. Ze zou zeggen dat ze alleen op bezoek kwam. Ze zou niet toegeven dat aan haar toekomst bij haar zus – en haar woonsituatie – een einde gekomen was.

IVY HILL I

Op een heuvel in het landschap van Wiltshire ligt het dorpje Ivy Hill. Het kloppende hart van het dorp is herberg The Bell, waar de postkoetsen stoppen die reizigers, handelaren en vooral nieuws brengen.

Jane Bell was ooit een dame van stand, totdat ze trouwde met de charmante herbergier die haar beloofde dat ze nooit één dag in haar leven hoefde te werken. Als hij onder mysterieuze omstandigheden overlijdt, is de onervaren Jane plotseling de eigenaar van The Bell. Ze heeft nog drie maanden om een schuld bij de bank af te lossen, anders zal ze ook de herberg kwijtraken.

Ondanks hun moeizame relatie, wendt ze zich tot haar haatdragende schoonmoeder Thora. Zij was voorheen de uitbater van de herberg en worstelt met haar nieuwe rol. De twee vrouwen vinden elkaar in hun zorgen om de herberg en groeien naar elkaar toe. Als Thora twee mannen uit haar verleden tegenkomt, ziet ze hen – en haar eigen toekomst – in een ander licht.

Jane zint op een manier om de herberg nieuw leven in te blazen en haar schuld af te lossen. Ze organiseert een postkoetswedstrijd om inkomsten te genereren. Lukt het haar om The Bell te redden? Wie is de knappe vreemdeling die zich niet uitlaat over zijn plannen? En zal Thora opnieuw de liefde vinden?

De historische romans van **Julie Klassen** spelen zich af in de Regency-periode in Engeland, net als de kostuumdrama's van Jane Austen en de zusjes Brönte.

'Ik heb weer genoten van Klassen.' – Marianne Hoksbergen in het *Nederlands Dagblad* over *De schildersdochter*

ISBN 978 90 297 2575 0 NUR 342

9 789029 725750

www.uitgeverijvoorhoeve.nl